

I

‘Goed, als jullie allemaal even wat dichterbij komen, dan kan ik iets vertellen over het schitterende gebouw waar jullie voor staan.’ De gids glimlachte bemoedigend naar de groep vermoede en enigszins verformfaaide toeristen die voor de kerk van St. Anne Shandon rondhing. ‘Kom maar, meissie,’ zei hij met een overdreven zangerig, Iers accent, terwijl hij ongeduldig met zijn smaragdgroene sjaal rond zijn gezette lijf wapperde. ‘Kom nog maar wat dichterbij, jongedame. Ik bijt niet.’ Zijn brede glimlach toonde een rij scheve, bruine ondertanden.

Het was maar goed dat haar man niet was meegegaan naar Ierland, dacht Marcy Taggart, terwijl ze onwillig een paar stappen naar voren deed. Hij zou de onvolmaakte glimlach van de arme man een persoonlijke belediging hebben gevonden. ‘Geven mensen smakken geld uit aan facelifts en designerkleren en dan vergeten ze het allerbelangrijkste... hun tanden,’ riep hij vaak verbolgen. Peter was orthodontist en deed wel vaker dat soort uitspraken. Was hij niet degene die haar een keer had verteld dat hij niet op haar was gevallen vanwege haar slanke figuurtje of haar grote, bruine ogen, maar op het duidelijke belang dat ze

hechte aan gebitsverzorging, zoals was te zien aan haar rechte, volmaakt witte tanden? En dan te bedenken dat ze dat lief en zelfs romantisch had gevonden, dacht Marcy nu vol verwondering.

‘Mag ik jullie aandacht, alsjeblieft?’ vroeg de gids, met slechts een lichte ergernis in zijn stem. Hij was duidelijk gewend aan de onbedoelde onbeleefdheden van zijn klantjes en vatte het niet langer persoonlijk op. Hoewel de vierentwintig personen, voor het overgrote deel mannen en vrouwen van middelbare leeftijd, fors hadden betaald voor hun dagexcursie naar Cork, de op een na grootste stad van de republiek Ierland met ongeveer 180.000 inwoners, had slechts een handjevol mensen echt aandacht voor de gids.

Marcy had haar best gedaan, echt waar. Ze had zichzelf herhaaldelijk ingeprent dat ze zich op de gids moest concentreren, die hun tijdens de busrit waar geen eind aan leek te komen over de geschiedenis van Cork vertelde. Tweehonderdzeventig kilometer lang over een drukke snelweg en smalle plattelandsweggetjes. Ze had geleerd dat de naam Cork van het Ierse ‘*corcach*’ afkomstig was, dat werd uitgesproken als ‘karkax’, wat ‘moerasige plaats’ betekende vanwege de ligging aan de rivier Lee. Cork was in de zesde eeuw na Christus ontstaan, was nu het bestuurscentrum van het graafschap Cork en de grootste plaats in de provincie Munster. De *Corkonians*, zoals ze werden genoemd, noemden Cork vaak ‘de werkelijke hoofdstad van Ierland’. De bijnaam was ‘Rebel County’, en deze opstandige reputatie had iets te maken met de steun voor de pretendent voor de Britse troon Perkin Warbeck, na de Rozenoorlogen in 1491. Vandaag de dag stond de stad bekend als het hart van de industrie in zuidelijk Ierland, voornamelijk farmaceutische industrie, met als bekendste product, nota bene, viagra.

Althans, dat had Marcy begrepen. Ze wist het niet zeker. Haar verbeelding nam tegenwoordig vaak een loopje met haar, en met haar vijftig jaar was haar eens zo verbazingwekkende ge-

heugen voor nuttige en onzinnige feiten niet langer wat het was geweest. Maar goed, wat was dat wel, dacht ze, terwijl ze steeds om zich heen keek naar haar medereizigers die hun ‘uiterste houdbaarheidsdatum’ inmiddels wel hadden bereikt.

‘Zoals jullie kunnen zien aan de begeerde locatie op de heuvel, domineert de toren van de kerk van St. Anne Shandon de noordkant van de stad,’ vertelde de gids, en hij verhief zijn stem om boven andere groepjes toeristen uit te komen die opeens vochten om een plaatsje op de drukke straathoek. ‘St. Anne is een van de belangrijkste monumenten van Cork, en de reusachtige peperbustoren die in 1722 is gebouwd, wordt gezien als een symbool van de stad. Waar je ook bent in het centrum, je ziet altijd de indrukwekkende stenen toren met daarop een vergulde bol met een unieke windwijzer in de vorm van een vis. Twee kanten van de toren zijn opgetrokken uit rode zandsteen, de twee andere uit witte kalksteen, en daar ontlenu de hurling- en voetbalteams hun tenues aan.’ Hij wees naar de grote, ronde, zwart met gouden klok in het midden van de onderste laag van de vier lagen hoge toren. ‘Corkonians kunnen op de Shandon-klok altijd zien hoe laat het is en aan de windwijzer kunnen ze zien hoe de wind staat.’ Plotseling zweefde er vanuit de kerk klokgelui de heuvel af, wat een koor van oh’s en ah’s aan de omstanders ontlokte. ‘Dat zijn onze beroemde acht klokken,’ zei de gids trots. ‘Zoals jullie waarschijnlijk al hebben gemerkt, kun je ze de hele dag door de hele stad horen. En als je naar de klokkentoren klimt, mag je de klokken zelf bespelen. Wélke melodie je maar wilt, al kiezen de meeste mensen “Danny Boy” of “Ave Maria”.’ Hij haalde diep adem. ‘Goed, jullie hebben een halfuur om de kerk te bezichtigen, en daarna gaan we naar Patrick’s Hill, zodat jullie een idee kunnen krijgen hoe steil die is. Volgens Amerikanen is het bijna net zo steil als de beruchte straten van San Francisco.’

‘En als we dat wat te veel van het goede vinden?’ vroeg een bejaarde vrouw achter uit de groep.

‘Ik heb genoeg kerken gezien,’ mompelde de man naast haar. ‘Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik lust wel een biertje.’

‘Voor degenen die genoeg hebben gezien en het liever een beetje rustig aan doen voordat we weer in de bus stappen, is er een uitgebreide keus aan pubs in de omgeving. De plaatselijke bevolking drinkt overigens het liefst Murphy’s of Beamish, twee merken stout die hier in Cork worden gebrouwen.’

‘Klinkt goed,’ zei iemand.

‘Dan spreken we over een uur af bij het busstation aan Parnell Place,’ riep de gids. ‘Zorg dat je op tijd bent, anders hebben we op de terugweg naar Dublin niet genoeg tijd om naar het beroemde Blarney Castle te gaan. En jullie willen toch zeker de legendarische Blarney Stone kussen, of niet?’

Nou, dat willen we absoluut niet missen, dacht Marcy, en ze moest aan Peters walging denken bij het idee om als een vleermuis op zijn kop te hangen en ‘een of andere vieze, grijze rots vol bacteriën en spuug van anderen’ te kussen, zoals hij het zo mooi had beschreven toen ze hem de folders had laten zien. ‘Welke idioot wil dat nou?’ had hij beschuldigend gevraagd.

Marcy had zwijgend geglimlacht. Peter dacht al langer dat ze gek was.

Was dat niet waarom ze ermee had ingestemd om deze reis te maken? Had niet iedereen haar gezegd dat het belangrijk – sommigen zeiden zelfs ‘cruciaal’ – was voor haar geestelijke gezondheid en haar huwelijk dat zij en Peter meer tijd samen doorbrachten, tijd waarin ze konden leren accepteren wat er was gebeurd. Samen, als eenheid, had haar psychiater dat niet gezegd?

Dus toen haar zus met het idee van een tweede huwelijksreis was gekomen ter gelegenheid van hun vijftiwintigjarig huwelijk, had Marcy zich met hart en ziel op de organisatie gestort. Het was Peters idee geweest om naar Ierland te gaan, omdat zijn moeder in Limerick was geboren. Hij had het jarenlang over een soort pelgrimstocht naar het land van zijn voorouders gehad.

Marcy was liever naar een exotischer oord gegaan, Tahiti of Bali, waar de gemiddelde temperatuur in juli een stuk hoger lag dan negentien graden, en waar ze Mai Tai's op het strand kon drinken met een bloem in haar haar, in plaats van een plek waar Guinness de lokale drank was en ze er door de vochtigheidsgraad permanent uitzag alsof er een klomp wilde mos op haar hoofd zat. Maar goed, wat maakte het uit waar ze waren, had ze geredeneerd, zolang ze er maar 'samen, als eenheid' waren?

En dus was het Peters keus geworden.

Maar Peter had uiteindelijk iets anders gekozen. Iemand anders.

Was één persoon nog steeds een eenheid, vroeg Marcy zich nu af. Hoewel ze dol was op de vaak spectaculaire omgeving en de ontelbare groenschakeringen van het Ierse platteland, had ze een hekel aan de saaie, regenachtige luchten en de doordringende vochtigheid die als een tweede huid om haar heen hing.

Hij kon al het gezeik niet meer aan, had hij gezegd toen hij wegging. *Het is beter zo. Voor ons allebei. Echt, je zult een stuk gelukkiger zijn. Hopelijk kunnen we ooit vrienden zijn.* De laffe clichés van een deserteur.

'We hebben nog altijd een zoon samen,' had hij tegen haar gezegd, alsof ze dat zou kunnen vergeten.

Maar over hun dochter had hij het niet gehad.

Marcy huiverde, trok haar regenjas stevig om zich heen en besloot om mee te gaan met de groep die had gekozen voor wat rust en een biertje. Ze waren die ochtend al om halfnegen uit Dublin vertrokken. Toen ze in Cork waren aangekomen, hadden ze een snelle lunch in een traditionele Ierse pub gehad, gevolgd door een stadswandeling van drie uur langs onder andere Cork City Gaol, de gevangenis, de Quay Market, wat je uitsprak als 'kay', het Opera House en St. Fin Barre's Cathedral. Ze hadden door Patrick Street, het grote winkelgebied, geslenterd, met

tot slot het bezoek aan de kerk van St. Anne Shandon en de voorgestelde fikse klim van Patrick's Hill. Omdat het centrum van Cork op een eiland was gebouwd tussen twee vertakkingen van de rivier de Lee, was de stad verdeeld in drie delen: het centrum, de noordkant en de zuidkant van de rivier. Marcy liep al de hele middag van de ene brug over de andere. Het was tijd om lekker te gaan zitten.

Tien minuten later zat ze in haar eentje aan een tweepersoonstafeltje in de zoveelste traditionele, Ierse pub die uitkeek over de Lee. Het was donker binnen, wat paste bij de sombere bui die haar overmande. Ze was gek dat ze naar Ierland was gekomen, dacht ze. Alleen een dwaas gaat in haar eentje op een tweede huwelijksreis, ook al was de reis al betaald en werd het grootste deel van het bedrag niet vergoed. Van een paar duizend dollar minder zou ze niet omkomen. Peter had haar een royale alimentatieregeling geboden. Hij wilde duidelijk zo snel mogelijk en met zo min mogelijk inspanning van haar af. Marcy grinnikte grimmig. Waarom zou hij meer moeite steken in hun scheiding dan in hun huwelijk?

‘Is het grappig?’ vroeg een stem ergens boven haar hoofd.

Marcy keek op en zag een aantrekkelijke, kwajongensachtige jongeman met prachtig steil, zwart haar dat over zijn heldere, donkergroene ogen viel. Hij had de langste wimpers die ze ooit had gezien.

‘Wat zal het zijn, meissie?’ ging de jongeman verder, met pen en papier in de aanslag.

‘Is het heel absurd als ik een kopje thee bestel?’ vroeg Marcy, en ze verraste zichzelf daarmee. Ze was van plan geweest een Beamish te nemen, zoals de gids had geopperd. *Echt iets voor jou om zo dwars te zijn*, kon ze de berispende stem van Peter bijna horen zeggen.

‘Helemaal niet absurd,’ zei de ober, en het klonk alsof hij het meende.

‘Thee lijkt me heerlijk,’ hoorde ze iemand anders zeggen. ‘Doet u er maar twee.’ Voordat ze kans had om te reageren, kwam de man naast Marcy zitten.

Marcy herkende hem van haar groep, ook al wist ze zijn naam niet meer. Iets Italiaans, dacht ze, en ze kon zich herinneren dat hij in de bus op de vierde rij aan het raam had gezeten. Hij had naar haar geglimlacht toen ze hem was gepasseerd. *Mooie tanden*, had ze Peter in haar oor horen fluisteren.

‘Vic Sorvino,’ zei hij, en hij stak zijn hand uit.

‘Marcy Taggart,’ zei Marcy, zonder zijn hand aan te nemen. In plaats daarvan wuifde ze even en hoopte dat hij daar genoeg mee nam. Wat deed hij hier? Er waren genoeg andere tafeltjes om te zitten.

‘Taggart? Ben je Ierse?’

‘Mijn man.’

Vic keek naar de lange bar die de hele wand besloeg. ‘Neem me niet kwalijk, ik had niet gezien dat je met iemand samen reisde,’ zei hij, ook al deed hij geen poging om op te staan.

‘Hij is er niet.’

‘Houdt hij niet van busexcursies?’

‘Hij houdt er niet van om getrouwd te zijn,’ hoorde Marcy zichzelf zeggen. ‘In elk geval niet met mij.’

Vic keek enigszins geschokt. ‘Je windt er geen doekjes om, hè?’

Onwillekeurig schoot Marcy in de lach, en ze duwde de bos krullen uit haar smalle gezicht.

Al dat haar, hoorde ze haar moeder zeggen, *en dan zo’n klein gezichtje*.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Dat valt in de categorie “te veel informatie”, zullen we maar zeggen.’

‘Onzin. Informatie is altijd nuttig, is mijn mening.’

‘Blijf dan maar in de buurt,’ zei Marcy, en ze had onmiddellijk spijt van haar woorden. Ze wilde hem absoluut niet aanmoedigen.

De ober arriveerde met hun thee.

‘Die zal ons wel belachelijk vinden. Thee bestellen in een pub,’ zei Marcy, die de knappe jongeman nakeek terwijl hij naar de bar liep en onderweg flirtte met verschillende vrouwen op hoge krukken. Ze keek hoe hij zes pullen bier tapte en met een soepele polsbeweging over de donker gepolijste, houten bar naar een groepje luidruchtige mannen aan de andere kant schoof. Zijn vrouwelijke bewonderaars begonnen te klappen. Hij kan krijgen wie hij wil, dacht ze afwezig. Ze schatte hem begin dertig en vroeg zich af of haar dochter hem ook aantrekkelijk zou hebben gevonden.

‘Toevallig hebben Amerikanen het verkeerde idee bij Ierse pubs,’ zei Vic, en zijn ontspannen bariton bracht haar terug naar het gesprek. ‘Het zijn geen echte kroegen, en het gaat er net zozeer om het sociale aspect als om het drinken. Mensen ontmoeten hier hun vrienden, hun burens, en er zijn er genoeg die liever thee of frisdrank hebben dan alcohol. Ik heb de reisgidsen gelezen,’ gaf hij schaaftig toe, en toen Marcy niet reageerde, vroeg hij: ‘Waar kom je vandaan?’

‘Toronto,’ antwoordde ze plichtmatig.

‘Toronto is een prachtige stad,’ zei hij direct. ‘Ik ben er een paar keer op zakenreis geweest.’ Hij zweeg, wachtte overduidelijk tot ze zou vragen: *Wanneer? Wat voor zaken?* Toen ze dat niet deed, gaf hij toch antwoord. ‘Een paar jaar geleden. Ik zat in de productie van apparaatjes. Gadgets,’ zei hij.

‘Je produceert ketchup?’ vroeg ze, en ze besefte dat ze met een half oor had zitten luisteren.

Vic schoot in de lach. ‘Gadgets,’ corrigeerde hij haar vriendelijk. ‘Van die kleine, mechanische voorwerpen waarvan niemand de naam ooit kan onthouden. Snufjes,’ voegde hij eraan toe.

Marcy nam een slokje thee en zei niets. Ik ben een sukkel, dacht ze.

‘Vorig jaar heb ik de zaak verkocht en ben ik met pensioen gegaan,’ ging hij verder. Toen ze niet reageerde, zei hij: ‘Ik kom uit Chicago.’

Marcy slaagde erin een flauwe glimlach op haar gezicht te toveren. Ze was altijd dol op Chicago geweest. Dáár had ik naartoe moeten gaan, dacht ze, toen haar mobiele telefoon in haar handtas begon te rinkelen. Chicago had een prachtige architectuur en interessante wijken. En het regende er tenminste niet bijna elke dag.

‘Is dat jouw telefoon?’ vroeg Vic.

‘Hè? O. O!’ zei ze. Ze viste hem onder uit haar tas en bracht hem naar haar oor. ‘Hallo?’

‘Waar zit jij, verdomme?’ vroeg haar zus boos.

‘Judith?’

‘Waar zit je? Ik heb al meer dan een week niets van je gehoord. Wat is er aan de hand?’

‘Is alles goed? Is er iets met Darren?’

‘Er is niets met je zoon aan de hand, Marcy,’ zei haar zus, die geen moeite deed om haar ongeduld te verbergen. ‘Ik maak me zorgen om jóú. Waarom heb je niet teruggebeld?’

‘Ik heb mijn berichten niet afgeluisterd.’

‘Waarom niet, verdorie?’

Omdat ik je niet wilde spreken, dacht Marcy, maar ze zei het niet hardop. Judith was toch al overstuur. Marcy stelde zich voor hoe haar twee jaar oudere zus over de marmeren vloer van haar nieuwe, luxe appartement ijsbeerde. Ongetwijfeld gekleed in haar standaard zwarte yogabroek en bijpassende tanktop, omdat ze net had gesport, of net ging sporten. Judith was de halve dag aan het sporten: ’s morgens vroeg eerst een halfuur zwemmen, gevolgd door een of twee uur spinnen, en dan ’s middags anderhalf uur yoga. Als er dan nog tijd over was, deed ze een uur pilates. ‘Voor mijn kern,’ zei ze altijd, ook al was haar buik plat en keihard. Waarschijnlijk stond ze op een rauwe wortel te kau-

wen, dacht Marcy. Het dieet van haar zus bestond uit sushi, rauwe groenten en zo nu en dan een lepel pindakaas. Judith was inmiddels met haar vijfde huwelijk bezig. Ze had als kind al besloten dat ze geen kinderen wilde en had zich op haar achttiende laten steriliseren. ‘Wil je echt het risico nemen dat je je bedenkt?’ had Marcy destijds gevraagd.

‘Er is iets niet goed met je,’ zei ze nu. ‘Ik kom naar je toe.’

‘Dat moet je niet doen.’ Marcy liet haar blik naar de grote ramen van de pub glijden.

‘Waarom niet?’

‘Ik ben niet thuis.’

‘Waar ben je dan?’

Het bleef lang stil. ‘In Ierland.’

‘Wat?’

‘Ik ben in Ierland,’ herhaalde Marcy, ook al had Judith haar heus wel verstaan. Bij voorbaat hield ze de hoorn alvast een stukje bij haar oor vandaan.

‘Dat meen je niet.’

‘Dat meen ik wel.’

‘Is er iemand bij je?’

‘Het gaat prima met me, Judith.’ Marcy zag een schaduw over de ruit vallen. De schaduw bleef staan en zwaaide naar de barman. De barman reageerde met een wellustige glimlach.

‘Het gaat helemaal niet prima met je. Je bent hartstikke gek geworden. Ik wil dat je nu onmiddellijk naar huis komt.’

‘Dat gaat niet.’ De schaduw stapte in het licht, draaide zich om en verdween. ‘O, god,’ zei Marcy. Haar adem stokte en ze sprong overeind.

‘Wat is er?’ vroegen Vic en Judith tegelijkertijd.

‘Wat is er aan de hand?’ voegde haar zus eraan toe.

‘Mijn god, het is Devon!’ zei Marcy. Ze botste met haar heup tegen een tafeltje toen ze naar de deur rende.

‘Wat?’

‘Ik zag haar net. Ze is hier.’

‘Marcy, doe niet zo gek. Dat kan helemaal niet.’

‘Ik ben niet gek.’ Marcy duwde de zware deur van de pub open. Met tranen in haar ogen keek ze van links naar rechts door de drukke straat. Het was gaan miezeren. ‘Devon!’ riep ze, en ze rende in oostelijke richting langs de Lee. ‘Waar ben je? Kom terug. Kom alsjeblieft terug.’

‘Marcy, toe!’ zei Judith dringend in Marcy’s oor. ‘Het is Devon niet, je weet dat ze het niet is.’

‘Ik weet wat ik heb gezien.’ Marcy bleef ter hoogte van St. Patrick’s Bridge staan en wist niet goed of ze de rivier over moest of niet. ‘Ik zeg het je. Ze is hier. Ik heb haar gezien.’

‘Nee, dat is niet zo,’ zei Judith voorzichtig. ‘Devon is dood, Marcy.’

‘Je hebt het mis. Ze is hier.’

‘Je dochter is dood,’ herhaalde Judith met tranen in haar stem.

‘Rot op,’ riep Marcy snikkend. Ze smeede de telefoon in het water en stak de rivier over.